

Lapvég

Gondolnám, mégiscsak vissza kéne állítani a jól bevált kuplerájok hajdani rendszerét. Mire gondolok? Hát arra, hogy a sok night clubnak és masszázsszalonnak becézett illegális párizshely után olyan műintézeteket kellene felállítani – mégpedig törvényes keretek között –, melyeknek homlokán kecses kicsike piros lépácskákat himbálna a szél.

Mielőtt azonban perverz disznónak tetszene minősíteni az olvasónak jelen sorok íróját, elmondanám, hogy önvédelemből teszem e javaslatot. S erre minden okom megvan. Mármost a védekezésre.

Eddig ugyanis, az átkos előző rendszerben, az úgy volt, hogy a Rákóczi tér környékén gyülekeztek azok a nénik, akik a bácsikhoz némi készpénz lefizetése ellenében kedvességet voltak képesek fölmutatni, kik azután, ha rendőri szerv meredt föl az éjszakában, elpucoltak a koszlott kapualjakba. Az elhaladó civil hímnemek felé volt azért halvány célzás téve, *nem akarsz, édes?*, s nyomban vissza is húzódott a hangajánlat tevője a jótékony homályba. Mivelhogy jobb a békesség, a szocialista ember a felségével kéjeleg, vagy a szeretőjével, a testi micsodálás nem áru, hanem a személyiség alkotó komponense, kurvák márpedig a szocializmusban nincsenek, ha pedig mégis vannak, az az alakuló rendszer működési zavarából és a kellő tempóban alakulni-formálódni nem akaró öntudatból adódik. Szégyen tehát, leküzdendő, addig rejtendő.

A rendszerváltozás egyik nagy vívmánya a sok közül, hogy egy az egyben megmondódik a felnőtte vált társadalomnak, hogy kurvák márpedig vannak, kurvára vannak derék magyar kurváink, (hol erekció van, ott kurvaság van), szankciókat ellenük nem lehet hozni, törvényileg nem, mehetnek a derék állampolgárok, ezerötszázról szabad a demokratikus koitalás. Dolgos nép a magyar, éjjel-nappal állnak a sztahanovisták mai utódai, a mosolygós Hungarian örömlányok, úton-útfélen. Győr mellett és Szeged országútjainál, a Horváth Mihály térnél vagy... de ez itt nem a reklám helye – tessék, ki-ki keresse meg magának a lelőhelyet széles e hazában. (Nem oly nehéz – mondja a költő ódailag.) Már gyermekeink is tudják, hogy a nénik *dolgoznak* az utcán, várják ott szép türelemmel a megbízóikat, ezt hívjuk, kislányom, vállalkozói rendszernek.

Hanem, forgalom-elkerülendő, kis utcákon kanyargok a Horváth Mihály tér felé, a Fazekas Gimnázium előtt piroslámpa, elképesztő keblekkel hozzámringó kurucleánnyal. S megszólít őt, a nemzet napszámos-lánya. *Vigyél el!* Elhárítom a bizalmat feltételező megszólítást, mire a lány legnagyobb megdöbbenésemre – s a mellettem várakozók őszinte kárörömére azt mondja: *De hát a múltkor is elvittél!* Püff neki, első zavaromban védekeznék, de ő váltig hangoztatja, emlékszik rám és egy ilyen hapsit nem kever össze senkivel, s már fejtené ki részletesen ágy- vagy autóbéli kalandunkat, amikor a lámpa egy röpke zölddel megszán, s én elviharzik a különösen emlékező amazon provokációja elől. Verejtékező homlokkal gondolok arra, mi van akkor, ha a feleségem épp mellettem ül vagy ott ülnek a lányaim? Hogyan magyarázzam meg, amit nem kell megmagyarázni? Egyáltalán, miféle szemtelen új trükk? Ezek után már nehogy azt tessenek mondani, hogy a kupleráj léleknyomorító, elembertelenítő intézmény? És az én érzékeny lelkeimmel mi lesz, emberiség?

ZALÁN TIBOR